

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoKR/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123208417
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:7123208417.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pella a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Františka Čisovského, vo veci navrhovateľky - dlžníčky: A. A., narodená: XX.XX.XXXX, trvale bytom: B. XX/XX, XXX XX C., právne zastúpenej: kochan advokáti s.r.o., sídlo: D. XXXX/XX, XXX XX E. - B. F. G. E., IČO: 54 901 413, o návrhu na oddĺženie, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Mestského súdu Košice č. k. 26NcKR/1/2023-25 zo dňa 15. marca 2024, takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie Mestského súdu Košice č. k. 26NcKR/1/2023-25 zo dňa 15. marca 2024.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením č. k. 26NcKR/1/2023-25 zo dňa 15. marca 2024 (ďalej len „uznesenie“) rozhodol tak, že návrh na povolenie oddĺženia zamietol.

2. Súd dôvodil, že navrhovateľka - dlžníčka podaním zo dňa 28.04.2023 prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala na súd návrh na povolenie oddĺženia. V návrhu uviedla, že dňa 16.05.2013 podala návrh na vyhlásenie konkurzu a otvorenie malého konkurzu, na základe ktorého žiadala súd, aby na jej majetok vyhlásil konkurz. Zo súdneho spisu vyplýva, že dňa 17.11.2016 nadobudlo právoplatnosť a dňa 24.11.2016 vykonateľnosť uznesenie zo dňa 24.10.2016, sp. zn. 31K/24/2013, ktorým súd zrušil malý konkurz vyhlásený na majetok úpadcu. Z odôvodnenia citovaného uznesenia vyplýva, že správca konkurznej podstaty predložil doklady osvedčujúce splnenie konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty. Z obsahu súdneho spisu, ani lustráciou v Obchodnom vestníku nebolo zistené, že by následne prebehlo konanie o oddĺžení navrhovateľky. Odvolávajúc sa na ust. § 166 a nasl. zákona o konkurze platného a účinného v čase nadobudnutia vykonateľnosti uznesenia navrhovateľka uviedla, že na základe návrhu podaného dňa 16.05.2013 mal súd rozhodnúť v rámci konania o oddĺžení uznesením o tom, či návrh na oddĺženie prijíma alebo zamietá. Dané rozhodnutie mal doručiť navrhovateľke, čo do dnešného dňa uskutočnené nebolo. Je zrejme, že po prijatí uznesenia existoval na súde doručený návrh na začatie konania o oddĺžení a z uvedeného dôvodu v zmysle § 156 CSP konanie o oddĺžení začalo. Považuje za v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, že do dnešného dňa nebolo rozhodnuté o predmetnom návrhu. Ako dôvod podania tohto návrhu navrhovateľka uviedla, že bola zo strany spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. vyzvaná k úhrade dlhu, pričom sa má jednať o dve pohľadávky titulom nesplatenia poskytnutého úveru (vo výške 5.523,73 EUR a 567,32 EUR). Z obsahu súdneho spisu sp. zn. 31K/24/2013 je zrejme, že obidve tieto pohľadávky boli prihlásené veriteľom do konkurzu a že časť daných pohľadávok bola zo strany navrhovateľa v zmysle konečného rozvrhu výťažku zaplatená, čo potvrdzuje aj veriteľ vo svojom podaní zo dňa 31.03.2023. Z obsahu konkurzného spisu vyplýva, že navrhovateľ spĺňa všetky požiadavky stanovené zákonom na jeho oddĺženie prostredníctvom konkurzu, teda na základe už zrušeného konkurzu. Konkrétne, navrhovateľ splnil všetky mu uložené povinnosti, keďže konkurz sp. zn. 31K24/2013 bol zrušený z dôvodu splnenia

konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty. Na základe uvedeného tak navrhovateľ navrhol, aby súd vydal osobitné uznesenie, ktorým rozhodne o jeho oddĺžení.

3. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd z pripojeného konkurzného spisu sp. zn. 31K/24/2013 zistil, že dňa 16.05.2013 bolo súdu doručené podanie navrhovateľky označené ako „návrh dlžníka - fyzickej osoby, nepodnikateľa na vyhlásenie konkurzu a otvorenie malého konkurzu“. Uznesením zo dňa 10.06.2013, č. k. 31K/24/2013-25, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.06.2013, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka (navrhovateľky), uznal ho za malý, ustanovil správcu podstaty: Ing. Peter Duhoň, so sídlom kancelárie: Učňovská 1, 040 15 Košice, zn. správcu: S1479 a vyzval veriteľov, aby si v zákonnej lehote prihlásili svoje pohľadávky voči dlžníkovi. Uznesením zo dňa 24.10.2016, č. k. 31K/24/2013-160, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.11.2016, súd zrušil malý konkurz vyhlásený na majetok navrhovateľky z dôvodu splnenia konečného rozvrhu výťažku.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 206f ods. 1, § 166 ods. 1 a 2, § 167 ods. 1 a 5, § 198 ods. 1, § 199 ods. 1 a 9, § 203a ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 28.2.2017 (ďalej len „ZKR“).

5. Súd, citujúc § 167 ods. 1 ZKR, dospel k záveru, že navrhovateľka nespĺnila podmienku včasného podania návrhu (najneskôr do zrušenia konkurzu). Z pripojeného konkurzného spisu vyplýva, že predmetný konkurz bol zrušený uznesením č.k. 31K/24/2013-160 zo dňa 24.10.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.11.2016. Vzhľadom na to, že predmetný návrh bol navrhovateľkou podaný dňa 28.04.2023, teda takmer 7 rokov po zrušení konkurzu, návrh na oddĺženie bolo potrebné zamietnuť, nakoľko nebola splnená zákonná podmienka včasnosti jeho podania. Totožný názor vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 21.06.2023, č.k. II. ÚS 332/2023-20. V tejto súvislosti tiež dodal, že pôvodný návrh (na vyhlásenie konkurzu na povolenie oddĺženia) zo dňa 16.05.2013 síce obsahoval aj formuláciu „Navrhovateľ zároveň týmto podáva návrh na oddĺženie...“, avšak táto formulácia bola uvedená v časti Návrhu, ktorú súd považoval za opísanie rozhodujúcich skutočností. Navrhovateľka vo svojom pôvodnom návrhu jednoznačne uviedla, čoho sa domáha v rámci petitu, pričom žiadala, aby (toho času) Okresný súd Košice I rozhodol tak, že vyhlasuje konkurz na majetok dlžníka (navrhovateľka) a zároveň, že otvára malý konkurz. V rámci petitu nežiadala, aby Okresný súd Košice I rozhodol o jej oddĺžení.

6. Navrhovateľka doručila v zákonom stanovenej lehote súdu prvej inštancie odvolanie proti uzneseniu, ktoré oprela o odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Navrhla zrušenie uznesenia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6.1. Poukázala na skutočnosť, že v Návrhu na vyhlásenie konkurzu a otvorenie malého konkurzu podaného dňa 16.5.2013 žiadala súd, aby vyhlásil konkurz na majetok navrhovateľky a otvoril malý konkurz. Obsahom návrhu zároveň bolo podanie návrhu na oddĺženie v súlade s § 166 a nasl. ZKR. Podaním zo dňa 28.4.2023 navrhla konajúcemu súdu vydanie osobitného uznesenia, ktorým súd rozhodne o oddĺžení. Dané podanie bolo odôvodnené tým, že bolo zrejmé, že súd na základe návrhu podaného dňa 16.5.2013 mal rozhodnúť, či oddĺženie prijíma alebo zamieťa. Po prijatí uznesenia zo dňa 24.10.2016 (o zrušení konkurzu) existoval na súde návrh na začatie konania o oddĺžení. O uvedenom podaní rozhodol súd po uplynutí skoro jedného roka.

6.2. Súd prvej inštancie posudzoval podanie navrhovateľky zo dňa 28.4.2023 ako samostatný návrh na oddĺženie podľa právnej úpravy platnej v čase do 28.2.2017. Aj keď ho posudzoval ako nový návrh, odôvodnenie neobsahuje zákonné ustanovenia platné v čase podania návrhu. Z napadnutého rozhodnutia podľa odvolateľa vyplýva, že návrh doručený súdu dňa 16.05.2023 nepovažoval súd za návrh na oddĺženie podľa ZKR účinného v čase nadobudnutia vykonateľnosti uznesenia, keďže návrh nemal byť uvedený v rámci petitu a je možné ho považovať jedine za odôvodnenie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Napadnuté uznesenie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu spočívajúceho v nesprávnom posúdení začatia samotného konania. Napíňa tiež znaky denegatio iustitiae, absenciu náležitého odôvodnenia a vysporiadania sa so všetkými argumentmi navrhovateľky uvedenými v podaní zo dňa 28.4.2023. Súd mal pre posúdenie otázky, kedy začalo konanie o povolení oddĺženia aplikovať zákonnú úpravu platnú v čase právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia zo dňa 24.10.2016 a úpravu platnú v čase doručenia návrhu (16.5.2013).

6.3. Poukázala na § 156 a § 124 ods. 1 CSP a judikatúru týkajúcu sa výkladu daných ustanovení (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 128/2010 zo dňa 28.10.2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 139/02 zo dňa 26.2.2003 a II. ÚS 154/08 zo dňa 24.9.2008). Aj podľa § 43 ods. 2 CSP možno konanie zastaviť len vtedy, ak v konaní nemožno pre nedostatok žaloby pokračovať (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1/02 z 26.09.2002). Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 144/2011 v súvislosti s vadným postupom súdu odmietnutím podania, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Zároveň citoval § 41 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účinného v čase doručenia návrhu (16.5.2013). Návrh z roku 2013 je potrebné posúdiť podľa § 42 ods. 3 OSP v znení účinnom v čase doručenia návrhu a zodpovedať, či obsahuje všetky náležitosti. Použitie slova „zároveň“ znamená, že navrhovateľka žiadala súd o viacero vecí súčasne v rámci jedného konania: vyhlásenie konkurzu a zároveň podala návrh na oddĺženie. Návrh nemal označené články názvami, teda je otázne, prečo súd prvej inštancie pristúpil k záveru, že citovaná časť návrhu nie je petitom, ale petitom je výlučne čl. V návrhu. Samotný návrh bol pritom konštruovaný spôsobom, ktorý predpokladá § 167 ods. 1 ZKR, teda že súčasťou návrhu na vyhlásenie konkurzu je aj podanie návrhu na oddĺženie. Ak mal súd za to, že daná časť nenapĺňa všetky zákonné požiadavky a nie je možné ju považovať za návrh na začatie konania, mal navrhovateľku vyzvať na odstránenie väd podania. Výklad súdu prvej inštancie je arbitrárny a postup súdu je príkladom denegatio iustitiae.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie navrhovateľky, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou a proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani si to nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov podľa § 387 CSP potvrdil.

8. Podľa § 196 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddĺžení (ďalej len "konanie podľa tohto zákona") sa primerane použijú ustanovenia CSP.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6 ods. 1 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a

ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z CSP o vykonávaní dokazovania.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Navrhovateľka vo svojom odvolaní deklarovala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, pričom s ohľadom na nižšie uvedené je potrebné konštatovať, že tieto odvolacie dôvody nie sú dané.

14. Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu, s obsahom vydaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj s obsahom odvolania a stotožnil sa so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, že dôvody, ktoré viedli súd prvej inštancie k jeho rozhodnutiu, boli správne. Podľa zistenia odvolacieho súdu nie sú dané žiadne odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP, ktoré by mohli privodiť zmenu, prípadne zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Len na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého výroku uznesenia odvolací súd považuje za potrebné uviesť nižšie ďalšie dôvody vydaného rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Z predloženého spisu mal odvolací súd nesporne preukázané, že konkurz na majetok navrhovateľky bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 31K/24/2013-25 dňa 10.06.2013, s účinkami po zverejnení v Obchodnom vestníku ku dňu 20.05.2013 s tým, že súd uznal konkurz za malý. Navrhovateľka bola v danom uznesení poučená o možnosti domáhať sa na súde zbavenia sa dlhov. Uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 31K/24/2013-160 zo dňa 24.10.2016 bol konkurz na majetok dlžníka zrušený po splnení konečného rozvrhu výťažku.

16. Podľa § 166 ods. 1 ZKR (v znení účinnom v čase rozhodovania súdu o návrhu na vyhlásenie konkurzu), dlžník - fyzická osoba má právo sa po zrušení konkurzu za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať na súde zbavenia svojich dlhov. O možnosti oddĺženia súd dlžníka v konkurznom konaní primerane poučí.

17. Podľa § 167 ods. 1 ZKR (v znení účinnom v čase rozhodovania súdu o návrhu na vyhlásenie konkurzu), návrh na oddĺženie je oprávnený podať dlžník, ktorý je fyzickou osobou, spolu s návrhom na vyhlásenie konkurzu, prípadne počas konkurzného konania až do zrušenia konkurzu. Návrh na povolenie oddĺženia okrem všeobecných náležitostí návrhu musí obsahovať aj odôvodnenie, ktoré vyjadruje poctivý zámer dlžníka vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov.

18. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v napadnutom uznesení a rovnako so záverom vyjadreným Ústavným súdom Slovenskej republiky vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 332/2023 zo dňa 21. júna 2023 (ktorým rozhodoval o ústavnej sťažnosti navrhovateľky), v zmysle ktorých navrhovateľka sa návrhom zo dňa 16.05.2013 domáhala iba vyhlásenia konkurzu na jej majetok a otvorenia malého konkurzu, avšak nie oddĺženia (t.j. relevantným návrhom sa v súvislosti s konkurzom, ktorý bol vyhlásený v roku 2013, oddĺženia nedomáhala).

19. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľky, že z jej návrhu zo dňa 08.05.2013 nie je zrejmé, čo je petitom (odvolateľka namietala spornosť skutočnosti, že petitom je len čl. V. návrhu a nie aj časť čl. IV. návrhu). Podľa odvolacieho súdu zo samotného označenia návrhu (názov podania v jeho záhlaví) vyplýva, že išlo o návrh na vyhlásenie konkurzu a otvorenie malého konkurzu. Článok V. návrhu pritom aj podľa odvolacieho súdu možno označiť ako petit návrhu, keďže v ňom navrhovateľka bez pochyb uviedla, resp. zosumariovala znenie navrhovaného rozhodnutia súdu, teda toho, čoho sa v konaní návrhom domáha (opäť len v znení navrhovaného vyhlásenia konkurzu a otvorenia malého konkurzu).

20. K odvolacej námietke, že odôvodnenie neobsahuje zákonné ustanovenia platné v čase podania návrhu, odvolací súd uvádza, že sa s ňou nestotožnil. Odôvodnenie obsahovalo citácie relevantných ustanovení ZKR účinných v čase posudzovania návrhu z roku 2013 a októbra 2016. Dotknuté ustanovenia (najmä § 166 a § 167 ods. 1 a 5 ZKR) súd citoval v znení, v akom boli účinné aj ku dňu podania návrhu a vyhlásenia konkurzu (máj a jún 2013) a rovnako ku dňu zrušenia konkurzu (október, resp. november 2016). Aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že išlo o znenie účinné v čase do 28.2.2017, citované znenie bolo účinné aj v predchádzajúcom období (rok 2013 a 2016).

21. S ohľadom na uvedené bol podľa odvolacieho súdu správny a odôvodnený záver, že návrhu navrhovateľky z roku 2023 nebolo možné vyhovieť, keďže konkurz na jej majetok bol zrušený uznesením č.k. 31K/24/2013-160 zo dňa 24.10.2016 (právoplatným dňa 17.11.2016) a oddĺženia sa súvislosti s daným konkurzom navrhovateľka mohla domáhať len do zrušenia konkurzu. Do daného momentu zrušenia konkurzu však navrhovateľka kvalifikovaný návrh na oddĺženie nepodala.

22. Odvolací súd dodáva, že navrhovateľka bude oprávnená sa domáhať oddĺženia splnením podmienok podľa v súčasnosti platnej právnej úpravy podľa ZKR (§ 166 ods. 2 ZKR a nasl.).

23. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie ani dovolanie nie sú prípustné (§ 198 ods. 1 ZKR).